

Huisarts André van Loenen heeft een dokterspraktijk en is directeur van Medisch Centrum Zaan Zorg waar verschillende hulpverleners met elkaar samenwerken. Om de week schrijft hij voor deze krant.

Machteloos en kwetsbaar

Ik ben bij mevrouw Korteweg op visite, 89 jaar, vanwege een flink rood en gezwollen rechter onderbeen. Door chronisch hartfalen heeft ze oedeem (vocht) in haar beide onderbenen en is een wond ontstaan. Steunkousen als behandeling van het oedeem wil ze, eigenwijs dat ze is, niet dragen. Ik schrijf antibiotica voor, aangezien de wond geïnfecteerd is. De thuiszorg gaat het onderbeen zwachtelen. „Kent u het pand waar mijn praktijk in is gevestigd?“, vraag ik haar. Het is de oude 'infectiebarak' van het vroegere Gemeenteziekenhuis Zaandam. Ik ben de geschiedenis van deze barak in kaart aan het brengen en wil er een boekje over schrijven. „U heeft de leeftijd dat u er misschien iets van weet.“

Veel kans om het erover te hebben krijg ik niet. Ze barst in tranen uit. „Dokter, heeft u het van mijn zoon gehoord?“ Haar zoon, 66 jaar oud, heb ik 2 weken geleden naar de dermatoloog verwezen in verband met een verdacht plekje op zijn bovenarm. „Patrick heeft uitgezaaid melanoom. Het zit al in zijn longen en hersenen.“

Ik schrik me rot. Dat wist ik nog niet. „Wat vreselijk voor jullie“, reageer ik, terwijl mijn gedachten afdwalen naar het jaar 2008. Ik zie mezelf nog zitten op mijn onderzoeksbank, terwijl ik een stukje verdachte huid op mijn eigen knie verdoof, zelf wegsnijd en opstuur.

De patholoog belde mij een paar dagen later op dat 'de heer Van Loenen een melanoom heeft'. Van het ene op andere moment was ik kankerpatiënt. De onzekerheid die volgde, de emoties die vrijkwamen, de dood die ik in de ogen keek. Ik maakte het allemaal mee. Vanwege 'er vroeg bij zijn' heeft een extra operatie er gelukkig voor gezorgd dat ik het kan navertellen. Het was een heftige tijd. Dus als 'ervaringsdeskundige' begrijp ik de situatie. Ik troost mevrouw Korteweg zoveel mogelijk en zeg dat ik morgen direct Patrick zal bellen. De volgende ochtend krijg ik echter zijn echtgenote boos aan de lijn.

„Schandalig dat u zijn moeder bezoekt en ons niet. U snapt echt niet wat we doormaken.“

De machteloosheid, het verdriet en de enorme kwetsbaarheid klinken door de telefoon. Zo herkenbaar. Was ik maar superman, denk ik als ik 's middags bij Patrick binnenstap.

